

двата текста като цяло.

Във втория сегмент в творбата на Яворов се изтъква звук извън ("Звъни в ушите, а сърцето ще пукне - бий."), а при Якшич това е отекването на крачките ("И ход се чује"), процесуалността, която води към разрешение по отношение на предходния сегмент, тук в по-голяма степен е конкретизирана (отношението - недефиниран глас - звън и звук на крачките). Но и по-нататък в съзвучие със стиховете от първия сегмент звънът и крачката остават недефинирани. Недефинирането на природата/ източника на произхождение на (глас-звъна) в първия сегмент и звука на крачката във втория, внушава анаксиозен заряд на стихотворението, в което антиципацията на централния момент заема привилегировано място.

Съгласно (гросо модо) на парагматичното структурно отношение в текстовете на Яворов и духа на майката при Якшич представлява разрешение на анаксиозното изчакване. Именно тук се касае за създаване на анаксиозна антиципация на централния момент на текста.

Процесуалното повишаване на степента на конкретност, на гласа и звука на крачка в предходните два сегмента, в съзвучие с вече посочената схема на основната триадна структурна релация, завършва с третия сегмент:

ЯВОРОВ

И аз да бих сега умрял,  
ни майка няма, да ни види,  
ни майка... Пее... Пей ми още!

ЯКШИЧ:

Врата шкринаше...  
О, душе! О, мила сени!  
О, мајко моја! О, благо мени!

След това се радуват известните стихове на поета с изразително песимистично заредена изповед:

ЯВОРОВ:

И в летен пек, и в зимен мраз  
ще идваш, майко, ще нареждаш,  
ала напразно: прах бездушен,  
ще мога ли да чуя аз?

ЯКШИЧ:

Много је дана, много година,  
много је горких било истина;  
много ми пута дрхташе груди,  
много ми серце цепаше људи,

В заключителните стихове на двете творби експлицитно е формулирано песимистичното екзистенциално становище: